

Industribrandchefernas utbildning

I Brandkärstidskrifts novembernummer för 1948 förekom ett uttalande av Rektor Mohlin i Statens Brandskola rörande industribrandchefernas utbildning, vari flera intressanta synpunkter anläggs på detta betydelsefulla problem.

På brandförsäkringskåll har man sedan långt tillbaka i tiden sökt animera särskilt de till landsbygden lokaliserade storindustrierna att organisera egna brandkärer. Då det andra världskriget stod inför sitt utbrott och luftskyddet blev en försvarsangelägenhet av första ordningen, blev det släckande brandskyddet vid industriella anläggningar även föremål för administrativa åtgärder och inom ramen av industriluftskyddet uppsattes före och under kriget hundratalens nya fabriksbrandkärer såväl inom samhällena som på landsbygden.

När vi nu åter glidit in i en period av relativ trygghet mot hot från luften, har beredskaps-tidens skyddsorganisationer upplösts och en mängd industribrandkärer med dem. Så vitt fråga är om industrier lokaliserade till samhällena med en slagkraftig kommunal brandkår kan man nog inte hävda att större olägenheter uppstått genom denna nedrustning — nota bene så länge vi få glädja oss åt fred. Gäller det åter det stora antal industrier som äro förlagda inom småsamhällena eller på rena landsbygden måste däremot fabriksbrandkärernas vidmakthållande utgöra ett starkt önskemål. Allt vad som med rimliga uppoffringar kan åstadkommas

till tryggande av vår industriella produktionsförmåga är i dessa tider av största vikt och nedbringandet av brandskadorna på våra fabriker ligger helt i nivå med andra produktionsfrämjande faktorer.

Det är i själva verket ungefär 500 industrier i landet vilka f. n. hålla sig med egna fabriksbrandkärer, som icke närmast avse luftskyddsändamål utan det fredsmässiga brandförsvaret. Dessa brandkärer ha sålunda organiserats enligt anvisningar av försäkringsbolagen som också medgivit vissa rabatter på brandförsäkringspremierna som vederlag för de med brandsläckningsanordningarna förenade kostnaderna.

Tyvärr är det nog stundom så att de brandkärer som på sådant sätt skapats — många för flera decennier sedan — icke motsvara nutida önskemål. Rent nominellt kanske bristerna icke äro så påtagliga. Pumpar, motorsprutor, vattenledningsverk och slangutrustning uppfyller måhända fortfarande kvalifikationskraven. Numrären på fabriksbrandkären likaså. Men då det gäller att vid ett svårare eldsvådetillbud få det hela att "klaffa" visar sig beklagligtvis alltför ofta påtagliga brister i fråga om ledning av och personliga färdigheter hos fabriksbrandkären. Många äro de fall då motorerna ej kunnat bringas att omedelbart starta, då slangförrådet företett svåra defekter eller vattentillgången sinat, med ett ord att ledning och utbildning brutit.

Huvuddragen av det brittiska brandförsvarets organisation

Vice brandchefen E. Rosinander, Norrköping, har — med stipendium från bl. a. Svenska Brandkårernas Riksförbund — under maj månad 1948 företagit en studieresa till England, och ur reseberättelsen återgiva vi här ett avsnitt avseende brandförsvarets organisation.

Organisationen i stort.

Under andra världskrigets första år omorganiserades det brittiska brandförsvaret från kommunal till statlig regi, National Fire Service. Förstatligandet genomfördes i augusti 1941 som en följd av de förhärjande eldsvådor, vilka under blitzens dagar i augusti—december 1940 öde-

lade stora delar av London och andra städer i Storbritannien. Under förstatligandet stärktes brandförsvaret i flera avseenden — personalen utökades, standardisering av materielen påbörjades, utbildningen upporganiserades — och genom förstatligandet vann man jämväl andra fördelar för krigets behov bl. a. den, att man från central plats lättare kunde dirigera en kommuns brandkår till en annan kommun, som svårt utsatts för fiendens bombräder, vilket under rådande förhållanden var synnerligen nödvändigt. Den statliga organisationen var emellertid i stort avpassad efter krigets krav, och då kriget var slut, önskade man mångestäderna få återfört brandförsvaret till kommunal regi, vilket också ägde rum den 1 april 1948. Inneböörden av den

Rektor Mohlins initiativ att genom Statens Brandskolas förorsorg erbjuda ett systematiskt utbildningsprogram för våra industribrandchefer måste därför hälsas med stor tillfredsställelse. Med kännedom om den ansvarskänsla icke minst på brandskyddsområdet som karakteriserar våra storindustriens ledande män kan man säkert påräkna livligt intresse för en anordning av ifrågasvarande slag.

Emellertid får man inte förbise, att vissa svårigheter i dagens läge mångestäderna föreliggande, då det gäller för industrin att frigöra kvalificerad arbetskraft för ett ändamål, som icke direkt anknyter till den dagliga driften. Den forcerade produktionen gör det många gånger svårt att ens för några veckor loss göra en ingenjör eller verkmästare ur arbetsrutinen. Det torde ur denna synpunkt vara angeläget, att de tilltänkta kurserna för industribrandchefer i möjligaste mån begränsas i fråga om tidsutdräkten. Å andra sidan synes det vara önskvärt, att man som mål för en utbildning av förevarande art uppställer kompetens som brandchef kat. III. Den häremot svarande normala utbildningstiden utgör tre veckor. Det kan, som ovan antytts, antagligen många gånger bli omöjligt att utan olägenhet frigöra en ingenjör från hans van-

liga arbetsuppgifter under en så lång tidrymd. Det förefaller emellertid tänkbart, att då det gäller personer med den tekniska underbyggnad, som våra industriingenjörer besitter, tiden för kurserna på ett eller annat sätt skulle kunna reduceras. Den teoretiska delen av kursplanen kanske exempelvis skulle kunna i huvudsak klaras genom korrespondensundervisning, avslutad med en examensförrättning i samband med den praktiska delen av undervisningen, som givetvis måst äga rum genom kursdeltagarnas sammandragning till en brandkår. Genom det förfaringsätt som här antytts, borde man kunna nedbringa den tid, under vilken kursdeltagarna måste lämna sin ordinarie tjänst, till omkring 10 dagar. Därmed borde industrins svårigheter ur produktionssynpunkt icke bliva alltför stora. Även med hänsyn till kostnaderna samt tillgången på lärarkrafter skulle här skisserade anordning medföra åtskilliga fördelar.

Sammanfattningsvis synes sålunda den tilltänkta undervisningen böra anordnas med syfte att i första hand utbilda befälet vid de c:a 500 fabriksbrandkårerna på landsbygden genom förkortade kat. III-kurser.

Einar Lindbohm.

nya organisationen är i stora drag följande. Brandförsvaret har överförs från statlig till kommunal regi liksom före kriget, dock utan att helt ha återförts till förkrigstidens organisation i alla avseenden. De kommunalt organiserade brandkärorna stå under statlig kontroll av Home Office, som med statliga medel bestrider 25 % av kostnaderna för kommunernas brandförsvär under förutsättning, att brandförsvaret uppfyller de fordringar ifråga om personal, utrustning och utbildning, som Home Office uppställer. Kontrollen över kommunernas brandkärer utövas liksom under kriget av ett flertal "brandinspektörer" inom Home Office. I stället för förkrigstidens 1.450 självständiga större och mindre brandkärer i England uppgår antalet brandenheter, sedan kommunerna i brandförsvärsavseende sammanförts i distrikt, till 146. Städer med 80.000 invånare och däröver utgöra egna distrikt, övriga städer och andra kommuner sammanföras till brandförsvärsdistrikt med minst 300.000 invånare; inom distrikten finnes ett flertal större och mindre yrkes-, borgar- och frivilliga brandkärer, alla underställda en gemensam chef på central plats inom distriktet. Av de 146 brandförsvärsdistrikten utgöras c:a 80 av städer med över 80.000 invånare, s. k. country boroughs, vilka bilda egna distrikt utan landsbygdsområde, och omkring 60 av landsbygdskommuner eller grevskap, s. k. counties, till vilka distrikt även hänföres städer inom distriktet med mindre än 80.000 invånare. Det är anmärkningsvärt, att antalet brandkärer i England, som näst Belgien och Nederländerna är Europas folktätaste stat med c:a 260 invånare per kvkm., knappt uppgår till 1.500, då antalet brandkärer i vårt eget glest befolkade land med endast 15 invånare på kvkm. som bekant uppgår till omkring 2.500. Detta torde sammanhånga med det förhållandet, att de engelska myndigheterna icke anse sig ha anledning att organisera ett brandförsvär inom småkommunerna, och detta hänger i sin tur samman med att brandriskerna i dessa mindre samhällen på grund av ett relativt "brandsäkert" byggnadssätt äro förhållandevis små. Den engelske brandmannen blir mycket förvånad, då han hör, att i Sverige landskommuner med knappt 500 invånare ha organiserade brandkärer. Detta är otänkbart i England, där t. o. m. ganska stora samhällsbyggnader med bortåt 2.000 invånare i regel sakna egen brandkår och få lita sig till angränsande större kommuners brandkärer.

Londons brandförsvär.

Londons brandförsvär är givetvis av stort format men icke förhållandevis stort. Personalen utgöres av en brandchef, en vice brandchef, 140 brandofficerare av olika grader, 2.280 brandmän samt 150 civilanställda, eller tillhoppa 2.570 man. Någon reservpersonal finnes ej. De olika graderna äro:

Chief Officer, motsvarande brandchef,
Deputy Chief Officer, motsvarande vice brandchef,

Divisional Officer, motsvarande brandkapten,
Assistant Divisional Officer, motsvarande överbrandmästare,

Stational Officer, motsvarande brandmästare,
Subofficer, motsvarande brandförman,

Leading Fireman, motsvarande vice brandförman,

Fireman, motsvarande brandman.

All gradbeteckning är anbragt på axelklaffarna — brandchefen och vice brandchefen ha därjämte en eklövskrans på mösskärmen (ungefär i likhet med våra sjökaptener). Själva gradbeteckningen, som är gemensam för alla brandärer i Storbritannien, utgöres av ett cirkelrunt hjul med skovlar, hänsyftande på motorsprutans löphjul. För subofficer och leading fireman utgöres gradbeteckningen av rött kläde.

London, som i likhet med andra större städer i brandförsvärsavseende bildar eget distrikt, är indelat i fyra "divisions" med 15, 18, 14 resp. 12 vaktstationer, vartill kommer 3 vaktstationer för flodsprutor; sammanlagt finnes således 62 brandstationer. Inom varje division" finnes en huvudbrandstation, divisional headquarters, som utgör central för distriktets brandkärer. Vaktstationerna äro i regel ganska små och långt ifrån inventiösa, och icke heller "divisions" fyra huvudbrandstationer äro av särskilt stora format. Den centrala platsen för administrativ och organisatorisk verksamhet inom Londons hela brandförsvär, London Fire Brigade, Headquarters, är däremot inrymd i en imponerande byggnad på åtta våningar. Huvuddelen av denna byggnad upptages av kontors- och expeditionslokaler. Brandtelegraftrummet, det s. k. kontrollrummet, är inrett i källarvåningen, utformat och förstärkt som ett skyddsrum. Personalen i kontrollrummet uppgår dagligen till 15 man, vilka ombesörja all telefon- och radiotrafik för alla Londons brandstationer — en telefonstation i miniatyr. Till skillnad från London har man i exempelvis Birmingham och Liver-

pool kvinnlig personal i kontrollrummet. Ur tjänstgöringssynpunkt är brandpersonalen uppdelad i två skift, det blå och det röda, varav det ena skiftet har dagtjänst mellan kl. 9—18 och det andra natttjänst mellan kl. 18—9. Varje vecka växlar man skift. Detta tjänstgörings-system, som nu tillämpas i London och några enstaka städer, söker man genomföra i hela England.

16 sek. utryckningstid.

De engelska brandmännens tjänstgöringsförehållanden äro avgjort sämre än de svenska brandmännens. Logementen äro synnerligen primitiva, utan varje slag av komfort, sängar förekomma icke, eftersom personalen ej får taga av kläderna under natten. Man vilar på britsar, anordnade som överbrits och underbrits, och hela "sängutrustningen" utgöres av filt och kudde. Den omständigheten, att brandmännen vid tjänstgöring nattetid icke få taga av kläderna, hänger samman med den oerhört korta utryckningstiden, som icke får överstiga 16 sekunder. Man fäster stort avseende vid att nedbringa utryckningstiden, och provlarm med utryckning gives två gånger om dygnet — en gång för varje skift. Löneförmånerna äro jämförelsevis dåliga. Årslönen för en yrkesbrandman uppgår till omkring 4.300 kronor, för en brandmästare till omkring 7.000 kronor och för en brandkapten till omkring 11.000 kronor, varjämte kommer fri uniform. Denna löneskala är genomgående för alla yrkesbrandmän och alla grader upp t. o. m. brandkapten över hela England. För brandchef och vice brandchef varierar däremot årslönen alltefter städernas storlek, och Londons brandchef åtnjuter sålunda en årslön av omkring 30.000 kronor, medan exempelvis brandchefens i Birmingham årslön utgår med omkring 20.000 kronor.

För att bli antagen som brandman måste man i första hand genomgå vissa förberedande prov, avseende intelligens och fysiska förutsättningar, och därefter underkasta sig en åtta veckors fullständig rekrytutbildning. Denna rekrytutbildning äger rum vid respektive yrkesbrandkårer och har inget samband med den under kriget organiserade statliga brandskolan (National Fire Service College) i Saltdean utanför Brighton, som uteslutande ombesörjer utbildning av brandbefäl. Mindre kommuners brandkåre, vilka icke lämpligen själva kunna ordna dylik utbildning på brandkåre, sända sina rekryter till närliggande större kommuners brandkå-

rer. Under denna utbildningstid får rekryterna en allsidig, elementär utbildning men tillåtas icke deltaga i någon som helst utryckningstjänst, eftersom de ännu icke behärska materielen. Utbildningen avslutas med ett omfattande prov, vilket avgör, om rekryten sluttgiltigt antages som brandman eller ej. Den engelske brandmannen får en synnerligen god rekrytutbildning, och de kuskaper, han tillägnat sig under denna första utbildningstid, underhålles sedan genom med jämna mellanrum återkommande specialkurser av olika slag. Specialkurserna omfatta så gott som alla områden av brandtjänsten såsom rök-skydd, telefoni- och radiotjänst, eldsläckningsteknik sprinkler och automatiska brandalarm-anläggningar, slanglagning, motor- och sprutkunskap, bilkörning, säkerhetstjänstgöring, förebyggande brandskydd m. m., och dessa kurser på brandkåre utgöra en förberedande utbildning för inträde i den för närvarande under omorganisation varande statliga brandskolan. Det är uppenbart, att man lägger stor vikt vid den engelske brandmannens yrkeskunnighet, och detta nås genom en fortlöpande utbildningsverksamhet under hela hans tjänstgöringstid vid brandkåren.

Särskild utbildningsofficer.

Utbildningen vid Londons brandkår handhaves av en särskild utbildningsofficer, som till sitt förfogande har ett antal medhjälpare som lärare och instruktörer. Denna utbildningsofficer har inför branchefen ansvaret för att all personal är välutbildad och vältrimmad. För att bilda sig en uppfattning om personalen på de olika vaktstationerna besitter erforderlig färdighet i yrket, får den tid efter annan avlägga vissa prov för branchefen. Detta tillgår på så sätt, att den personal, som skall provas, utan förvarning alarmeras till headquarters, huvudbrandstationen. Personalen ställer upp på gården i grupper bakom fordonen — man arbetar med fyra- och femmannagrupper — en brandofficer inspekterar personalens klädsel och fordonets materiel, förutsättningen för övningen gives, varefter branchefen eller vice branchefen tar emot övningspersonalen och ger order om övningens påbörjande. Övningen är i och för sig icke särskilt märkvärdig — motorspruta till vatten; stegresning mot tornet, livräddning från tornfönstret av en man, slangledning från motorspruta uppför stegen, uppbröstning, vattentömning av slangar o. s. v. samt uppsittning på fordonet. Tid tages från övningens början,

Ett *all round* andningskydd

BICAPA friskluftmask

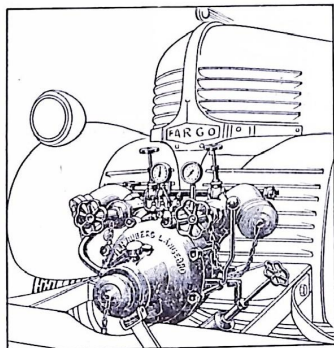
Vid vissa bränder med svår rökutveckling måste tyngre gasskydd användas. En syrgasmask kan emellertid ställa sig onödigt dyrbar. Då är Bicapas friskluftmask det rätta andningskyddet. Den gör bäraren oberoende av den omgivande luften — andningsduglig luft tillföres genom en slang, vars yttre ände befinner sig i friska luften — är lätt att bära och hindrar ej arbetet. Bicapas friskluftmask kan med fördel ersätta koloxid- och syrgasmasker vid ett flertal arbeten inom brand- och gasskyddet. Den blir dessutom i längden billigare genom att den praktiskt taget saknar detaljer, som förbrukas. Begär offert och närmare upplysningar!

BIRGER CARLSON & Co. A-B

Kaptensgatan 6 - STOCKHOLM - Tel. 67 91 30 (växel)

FRONTPUMPAR

för upp till 2000 m/lit.
vid 9 kg/cm²

Med avgasevakuering, oljekylning och synkr. koppling till motorn.

Kort leveranstid.

Wilh. Rubergs Fabriks-Aktiebolag

LANGEBRO

Tel. Kristianstad 10174 och 10178

KASSERAD BRANDSLANG

köpes till högsta gällanda priser.

Riksbankens Pappersbruk
Tumba

Telefon: Tumba 310 30

Volvo lastbilar

begagnade men i mycket gott skick, lämpliga för brandkårsändamål, utförsäljas till förmånliga priser.

3 månaders full garanti lämnas å vissa chassier, körda mindre än 1.200 mil. Närmare upplysningar lämnas av

Kungl. Arméförvaltningens Tygavdelning

Försäljningsorganisationen, Stockholm 80 eller per tel. Stockholm 67 49 88

då bilen startar, till dess slut, då materielen är återställd och brandmännen återintagit sina platser på fordonet.

Exakt samma övningsprov får all personal på samtliga vaktstationer successivt göra, och därefter följa andra prov, avseende andra övningsdetaljer. Brandchefen får härigenom en god uppfattning om ev. brister såväl i den enskilde brandmannens färdighet som ifråga om samverkan mellan de olika männen i gruppen, och han kan sålunda föranstalta om ytterligare övning och utbildning i de avseenden, som erfordras. Den vaktstation, som under året genomfört proven med bästa resultat, får som bevis härpå äran att inom sin station hysa en vandringspokal, vilken är mycket eftertraktad. Den är tecknet på yrkesskickligheten.

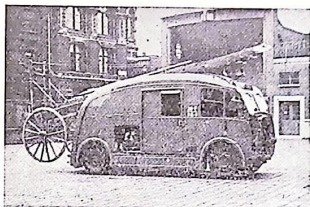

Bild 3.

mågan. En ny uttryckningsdräkt av mjukt gummityg var under utprovning (bild 2).

I fråga om vagnparken är det givet, att en så stor brandkår som Londons måste uppvisa en mångfald typer av brandbilar. Jämsides med moderna, heltäckta brandbilar (bild 3) finnes ett flertal äldre modeller, tillverkade före och under kriget, vilka sistnämnda man nu höll på att ändra om för fredsbruk. De å brandbilarna monterade vattenpumparna äro mycket kraftigt tilltagna, och dess kapacitet vid 9 kg understiger aldrig 3000 l/min. De under kriget tillverkade pumparna på specialbyggda brandvagnar drivas icke av bilens motor utan av särskild pummmotor; kapaciteten å dessa pumpar — med sex uttag — äro över 5000 l/min (bild 4). Frontmonterade pumpar förekomma sparsamt.

Vad som mest intresserar ifråga om stegmateriel är den lätta 18-meters-stegen av motsvarande typ, som våra mekaniska stegar (bild 5). Stegen är upplagd på bilen med större vinkel i förhållande till markplanet än vad fallet i allmänhet är hos oss. Avståndet mellan marken och steghjulens nedre del är därför mycket litet, och genom stegens uppläggning i övrigt på bilen är tyngdpunkten så avpassad, att avbröstandet av stegen går oerhört snabbt och lätt. Man kan t. o. m. bröstas av stegen, medan bilen

Bild 1.

Bild 2.

Utrustning och materiel.

Utrustningen och materielen är på både gott och ont. Den personliga utrustningen för släckningsarbete utgöres, förutom av uttryckningsrock, bälte och hjälm, vilken har mycket stora dimensioner och består av asbest och kork, av ett vattentätt vaxduksövedrag över byxorna (bild 1). Detta vattentäta överdrag hänger i viss mån samman med släckningstekniken och de stora vattenkvantiteter, som komma till användning vid eldsläckning. För en svensk brandman verkar det emellertid allt för klumpigt, och givetvis nedsätter det avsevärt rörelseför-

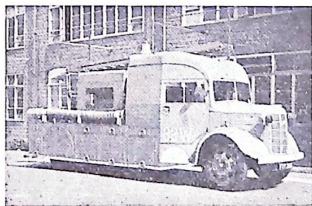

Bild 4.

Bild 5.

i sakta fart kör förbi platsen för resningen. Två brandmän på vardera sidan av bilen invid stegen lyfta på vanligt sätt stegtoppen från bilen och formligen kasta stegen av bilen under körningen. Snabbheten är påfallande. Detta moment övades också ofta; man lade stor vikt vid att snabbt få upp en stege, speciellt för livräddning. Av maskindrivna stegar förekomma både Magirus- och Leyland-Metzfabrikat. Bland Metzstegarna finnes en på 45 meters höjd (bild 6). Under en övning med en Metzstege inträffade för något år sedan ett allvarligt olycksfall. Den till omkring 30 meter resta, fristående stegen välte plötsligt och bröts sönder (bild 7). Anledningen har icke kunnat utredas. Brandmannen, vilken — såsom engelsmännen ha för vana — vid hivan det följde med upp, skadades mycket svårt. Denna olycka torde utgöra en allvarlig påminnelse om att iakttaga försiktighet med de maskindrivna stegarna, vilka allmänt anses som hundra procentigt säkra.

Bland specialbilar märkas rökskydds-, katastrof- och slangförrådsvagnar, lyftkranar på 8 ton, kantinvagnar och s. k. kontrollvagnar.

Rökskyddsbilarna äro utrustade med anordning för att antingen evakuera röken eller bortföra den genom införande av friskluft. Kan-

Bild 6.

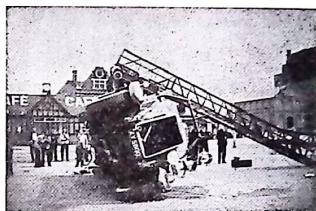

Bild 7.

tinavnarna dirigeras till större eldsvådeplatser för utspisning, i regel dock först efter tre timmars eldsläckningsarbete. De s. k. kontrollvagnarna (bild 8) äro ett slags befälsbilar, vilka medelst radio förmedla kontakten mellan brandplatsen och huvudbrandstationen. De utskändas endast vid större eldsvådor, s. k. five-pumps-fire. Storleken av en eldsvåda angives i England i allmänhet genom det antal pumpar, som komma till användning, och vid varje eldsvåda med fem pumpar och däröver utkommen-

Bild 8.

deras två kontrollvagnar från huvudbrandstationen med specialfolk, såsom extra radiotelegrafister med högtalaraggregat, otograf, ordonnanser, ett par brandofficerare, som uteslutande handha det förebyggande brandskyddet, varjämte brandchefen eller vice brandchefen följer med för att övertaga ledningen av släckningsarbetet. "Kontrollen" är försedd med en röd- och vitrutig glaskupol, vilken — genom att den är elektriskt upplyst — gör det lätt att upptäcka bilen på brandplatsen bland andra brandbilar. Kontakten mellan eldsvådeplatsen och kontrollvagnens uppställningsplats uppehålls genom det s. k. Walku-Talku kortvägssystemet.

(Forts.)

C. T. I. F:s kongress i Brüssel

Av civilingenjör Uno Arild.

CTIF (Comité Technique International de Prévention et d'Extinction du Feu) hade i höstas kallat till kongress i Brüssel under ordförandeskap av den i internationella brandkretsar synnerligen välkände överste Jean M. Maruelle, som tidigare varit verksam inom Paris brandkår, men som nu är Frankrikes riksbrandinspektör.

Kongressen hade samlat representanter från tretton olika länder, nämligen Belgien, Danmark, England, Finland, Frankrike, Holland, Luxemburg, Polen, Sverige, Schweiz, Tjeckoslovakiet, U. S. A. och Österrike.

De nordiska länderna voro representerade genom brandchefen, Dr Vinding och brandinspektörerna Ammitzbøll och Manicus-Hansen från Köpenhamns brandkår för Danmark, vice häradshövding Koskenmies, finska inrikesministeriet för Finland samt brandkapten Arvidsson, Hälsingborgs brandkår för Svenska brandbefälsföreningen. Från Sverige fanns även närvarande som observatörer direktör Jahn från AB Pumpindustri, Göteborg och undertecknad.

Förhandlingarna ägde rum i sessionssalen i det gamla, underbart vackra stadshuset vid Grand Place. Vad som redan vid ankomsten dit glädde ett svenskt hjärta var, att bland de

utanför förhandlingslokalen parkerade 6—7 bilarna återfunnos tvenne Volvo, därav en splitter nu PV 444. I sessionssalen samlades förutom ett 60-tal mer eller mindre officiella representanter även ett antal belgiska brandofficerare och en del andra intresserade brandskyddsmän. Totalt besöktes kongressen av närmare 200 personer.

Överste Maruelle vände sig i sitt hälsningsanförande särskilt till den närvarande belgiske inrikesministern Vermynen samt till en del prominenta brandskyddsmän från England, Frankrike och Schweiz. Han fortsatte därefter med att i korthet redogöra för CTIF:s verksamhet och strävanden.

Den första internationella brandmannasammanslutningen startade sin verksamhet i Paris år 1900 under namn "Internationella brandmannakommittén". Framgången var minimal, men en rekonstruktion under nya förutsättningar skedde efter första världskriget på initiativ av general Poudroux, chef för Paris brandkår. Den nya kommittén fick namnet "Internationella brandkommittén" och hade förmånen att som medlemmar förvärva brandskyddsföreningar och brandtekniker från 24 europeiska nationer. Kon-

Överste Maruelle. Till höger om honom, med portfölj, kapten Tordham.

I bakgrunden Dr. Vinding, Köpenhamn, brandkapten Arvidsson, Hälsingborg, okända belgare, med cigaretten Mr. Roberts, England.

ferenser anordnades förutom i Paris även i de större städerna i Italien, Tyskland och Österrike.

Det andra världskriget spolieade på nytt verksamheten, men i början av 1946 kallades ännu en gång brandteknikerna till kongress i Paris, där då CTIF konstituerades.

Det permanenta rådet inom CTIF sammanträdde 1947 och var Paris åter samlingspunkten. Härvid fastställdes CTIF:s verksamhetsprogram, som omfattar följande punkter:

1. Främjandet och förbättrandet av det förebyggande och bekämpande brandskyddet i såväl teoretiskt som praktiskt avseende.
2. Stödjandet av forskningen rörande brandskyddets organisation.
3. Stödjandet av forskningen rörande byggnadsmaterial, byggnadsmetoder, brandredskap och släckningsmetoder.
4. Vidarebefordrandet av meddelanden rörande nya idéer och uppfinningar.
5. Skapandet och vidmakthållandet av kamratliga relationer mellan brandmän och brandtekniker i alla länder.

Enhetlig internationell behandling av vissa frågor.

"Som tillägg till detta program komme rnu", sade överste Maruelle, "ett nytt problem, vilket vi hade hoppats, att vi aldrig skulle behöva behandla, men vilket ej kan åsidosättas. Jag menar skyddet av civilbefolkningen under krig."

Överste Maruelle fortsatte med att nämna att det fanns föreningar och sammanslutningar i olika länder som arbeta mot samma mål som CTIF, men på grund av olika yttre omständigheter kunna problemen ej alltid lösas på samma sätt i all aländer, vilket dock ej behöver förhindra ett internationellt samarbete.

Det finns dock en hel del problem, vilka kräva en enhetlig och likartad behandling internationellt sett och på kongressens program hade därför upptagits ett par sådana ämnen för diskussion, nämligen Brandskyddet på flygplatser och Säkerhetsåtgärder vid transport och lagring av eldfarliga oljor (kolväteföreningar).

CTIF:s arbete kommer till stor del att läggas på forskning och klassificering av utredningar och föreskrifter från olika länder. Genom att göra sammanfattningar av dessa skapas en god grund vid upprättandet av nya regler och bestämmelser.

CTIF:s permanenta råd består av tre representanter från varje nation, vilka representanter väljas inom det egna landet. De behöva ej tillhöra organisationer, vilka själva äro medlemmar av CTIF, men böra vara kvalificerade att deltaga i CTIF:s olika arbetsuppgifter eller uppdelade dem sinsemellan, så att bästa sakliga behandling ernås.

Överste Maruelle slutade sitt anförande med följande ord: "Jag hoppas och önskar att de två arbetsdagar, som nu börjar, skola medföra en ny framgång på den knaggliga väg, vilken vi ha beslutat oss att tillsammans följa och att, om så anses vara nödvändigt och möjligt, ytterligare stärka vänskapsbanden och det ömsesidiga förtroende utan vilket inget arbete, huru viktigt och stort det än må vara, kan företagas eller bringas till ett tillfredsställande slut".

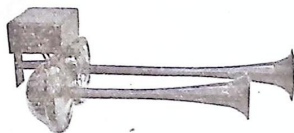
Många viktiga frågor på programmet.

Därefter följde de egentliga förhandlingarna, som började med en redogörelse av major Morant, generalinspektör för de belgiska brandkärnorna, rörande ett flerspråkigt lexikon över den brandtekniska terminologien. Efter major Morants anförande följde en diskussion under vilken särskilt framhölls de stora svårigheterna att

SIRENER för brand- och ambulansbilar

2-toniga med motoromkopplare, 6- & 12-volts samt lång eller kort modell.

Levereras omgående.

BRISSMANS BRANDREDSKAP

HALMSTAD

Telefon 3333

På förekommen anledning påpekas

att **ODENIUS KOLSYRESPRUTOR**

enligt gällande certifikat från BRANDTARIFFÖRENINGEN
äro **OFÖRÄNDRAT GODKÄNDA BRANDSPRUTOR.**

BRANDORDNINGENS föreskrifter om pyts- eller handsprutor förändrar icke detta godkännande.

Att förståelse för kolsyresprutornas fördelar finns framgår av att i förslaget till nya Brandordningen heter det i § 20 betr. pyts-sprutor bl. a.:

Mom. B (där 2 st. pyts-sprutor föreskrivas): "Den ena av sprutorna må utbytas mot kem. eldsläckningsapparat av godkänd typ", och i Anvisningar till förslaget:

Anm. 2: "Fastighetsägare, som redan anskaffat kem. eldsläckningsapparat, bör kunna medgivas anstånd under viss tid". (Anståndet beroende av resp. brandordnings bestämmelser.)

FÖRDELEN av att hålla kolsyresprutor *utöver* Brandordningens minimikrav på vattensprutor är den, att de förstnämnda, laddade, *alltid* och *genast* äro *sprutfärdiga* samt att effekten och lätthanterligheten är *oöverträffad*.

ODENIUS A. B.

Ö. Hamngatan 16 — G Ö T E B O R G — Tel.: 13 69 35, 13 69 47, 13 15 96

Detta märke

på Edra försäkringsbrev garanterar

ett effektivt försäkringsskydd

Vid försäkringsbehov anlita därför

HANSA

STOCKHOLM

Telefon: 23 85 40.

BRANDRESERVOARER

av fabrikstillverkade betongdetaljer

Provad för 7 m vattentryck

Tranemo Cementvaruaktiebolag

Tranemo

Tel. 70 150 (Svenljunga)

Brandchefsbefattningen

vid Ljunby stads Borgarbrandkår kungöres härmed till ansökan ledig. Med befattningen som skall tillträdas snarast möjligt följer lön med 2.000:— kronor utan rörligt tillägg samt 5:— kronor pr släckningstimma.

Befattningen tillsättes med en uppsägningstid av 3 månader.

Sökanden skall ha förvärvat sådan kompetens som föreskrives i brandstadgan 7 §.

Ansökan skall senast den 1 februari 1949 vara ingiven till Brandstyrelsen i Ljunby stad.

Ljunby i december 1948.

Ljunby stads brandstyrelse.

BRANDMÄSTARE.

En nyinrättad befattning som brandmästare i Gustavsbergs kommun är till ansökan ledig. Sökanden skall hava genomgått brandmästarekurs kat. I vid Statens Brandskola eller hava därmed jämförlig utbildning. God kännedom om industribrandskydd önskvärd.

Ansökan åtföljd av meritförteckning och övriga handlingar som sökanden vill åberopa samt löneanspråk och referenser ställes till *A.-B. Gustavsbergs Fabriker, Gustavsberg*, senast den 1 februari.

Befattningen som **vice brandchef**

tillika brandmästare i Mariestads stad kungöres härmed till ansökan ledig. Med befattningen, som skall tillträdas snarast möjligt, följer lön enligt statens löneplan nr 1, ortsgupp 3, lönegrad 18, d. v. s. begynnelselönen med kr. 6,828:— och slutlön med kr. 7,932:— jämte rörligt tillägg med f. n. 12 %. Fri uniform utgår till ett värde motsvarande kr. 300:— per år. Blivande befattningshavare är skyldig bebo tjänstebostad om 2 rum och kök och därför erlagga hyra med f. n. kr. 393:— per år. Modern lägenhet om 2 rum och kök samt matvrå och badrum är under uppförande och kommer att beredas blivande befattningshavare under 2:a halvåret 1949 till hyra som senare fastställs.

Sökande skall hava förvärvat sådan kompetens, som föreskrives i brandstadgans § 7 mom. 1 eller häremot svarande kompetens. För befattningen gälla de bestämmelser, som finnas angivna förutom i brandlag och brandstadga i brandordning och reglemente för Mariestads brandväsende, i tjänste- och avlöningsreglemente samt pensionsstadga.

Ansökan, åtföljd av åldersbetyg, meritförteckning och betygsavskrifter, skall ställas till brandstyrelsen i Mariestad och vara till brandchefen inkommen senast den 1 februari.

Mariestad den 28 december 1948.

BRANDSTYRELSEN.

genomföra uppgiften ur rent språkliga synpunkter. Från engelskt håll angavs exempelvis, att det ej räcker med en engelsk text, då i USA de brandtekniska uttrycken avsevärt avviker från de i England tillämpade.

Vidare lämnade den holländske riksbrandinspektören van Boven en intressant redogörelse över "Brandskyddet på flygplatser", varvid han refererade till de utredningar, som verkställts dels av ICAO (den internationella kommittén för flygsäkerheten) och dels av den amerikanska brandskyddsföreningen (NFPA) specialkommitté för brandskyddet i flygplan och på flygplatser.

Major Mongodin, chef för den tekniska avdelningen vid Paris brandkår redogjorde för "Säkerhetsföreskrifter rörande transport och förvaring av eldfarliga oljor".

Han omtalade, huru klassificeringen av eldfarliga oljor är uppgjord efter flampunkten, men att gränserna mellan de olika klasserna ej äro lika i alla länder. Det är dock nödvändigt få genomfört internationellt likartade bestämmelser.

Mr Mills från England beskrev i korthet de framsteg som efter intensiv forskning gjorts genom användande av "Flytande luft i andningsapparater".

Det kanske intressantaste föredraget på kongressen hölls av överste Maruelle och avhandlade "Utsikten för ett internationellt bedrivande av tekniska studier i samband med kampen mot våldelden".

Till slut kan nämnas att den schweiziske delegaten Dr. Lips föredrog ett förslag att genom CTIF sekretariat skulle utsändas frågeformulär rörande aktuella ämnen till olika länder för besvarande. Till sekretariatet skulle även frågor kunna ställas vilka kunde ge anledning till en dylik rundfråga till olika länder, därest sekretariatet själv ej satt inne med erforderliga kunskaper för frågans omedelbara besvarande.

50.000 hus krigsskadade i Antwerpen.

Förutom för den andliga spisen var även väl sörjt för den lekamliga under kongressen. För de luncher och middagar, som voro anordnade båda dagarna stodo belgiska brandkårsorganisationer som värdar.

Första dagen gjordes en utflykt i buss till Antwerpen, där kongressen mottogs i det vackra stadshuset av stadens borgmästare. Antwerpens brandchef Rombaut lämnade en redogörelse för bombningarna av Antwerpen med V-1 och V-2 bomber. Icke mindre än c:a 3.000 V-1 och 600 V-2 fölles, vilka medförde större eller mindre skador på omkring 50.000 hus. Därefter gjordes en intressant tur med en kombinerad bogserbåt och flodspruta genom Antwerpens storligna hamn. Vackra svenska fartyg dominerade hamnen ej blott genom sitt välvärdade utseende utan även genom det stora antalet.

Andra dagen gjordes en bussresa till Louvain med mottagning i stadshuset. Stadshuset i Louvain torde höra till en av Belgiens allra vackraste gamla byggnader. Det har gått oskadat genom sista kriget i trots av att hus i dess omedelbara närhet voro svårt skadade.

Bussarna fortsatte in i Frankrike med besök i den beryktade Compiègne-skogen, där vapenstilletåndet 1918 undertecknades.

Denna CTIF-kongress ger stora förhoppningar om, att ett fruktbarande, internationellt samarbete mellan olika länders brandmän och brandtekniker skall kunna komma till stånd även om CTIF i sin verksamhet ännu synes vara en smula trevande. Genom en kraftigare uppslutning från olika länders brandskyddsorganisationer och brandmyndigheter skulle säkerligen CTI Fkunnas ges den stadiga grund den behöver för att snabbt nå de verkligt positiva resultaten. Vad denna kongress främst gett som reellt utbyte är det goda kamratskapet mellan olika länders brandmän och brandtekniker, de värdefulla personliga kontakterna och utbytet av erfarenheter man och man emellan.

På nästa CTIF kongress, vilken troligtvis äger rum i London, får man hoppas att Sverige skall vara representerat på ett fulltaligt och auktoritativt sätt.

Nyhet från Brissmans:

BÄLTHAKE AV HÄRDAD LÄTTMETALL

Legeringens hållfasthet 25—30 kg. pr kvmm. C:a 33 % lägre vikt än hakar av järn eller stål. Bättre bromsverkan enär haken blir grövre. Mindre slitage å manskaplinan. Absolut säkert fäste ty kläppen vilar i ett spår. Varje hake som levereras är provtryckt i exenterpress. Helt rostfri, lågt pris. Färdiga bälten, omgående leverans.

Patentsökt.

BRISSMANS BRANDREDSKAP

H A L M S T A D

Telefon 3333

ORDET FRITT:

Kan eldsläckningsarbetet kritiseras?

Under denna rubrik återfinnes i Brandkårstidskrift nr 10 1948 ett fotografi, som tydligen har satts in för att åskådliggöra hur man *icke* skall släcka en eldsvåda. Enär denna bild härleder sig från branden den 14 juli 1948 i A.-B. Svensk Filmindustri filminspelningsateljé, Garvaregatan 15, Stockholm, får jag lämna en beskrivning av eldsvådan i anslutning till den reproducerade bilden och i övrigt göra en kort kommentar till artikeln.

Under eldsläckningens förlopp rasade delar av en brandmur med påföljd att takkonstruktionen över den del av byggnaden, vars gavel synes å fotografiet, störtade in. Därvid utsattes gavelmuren (å bilden) och ena långfasaden (synes ej å bilden) för kraftiga påkänningar och syntes under ett par svängningar vilja falla. Långfasaden återtog sitt ursprungsläge, men gavelmuren fick en lutande ställning och hotade att när som helst störta in.

I vindsvåningen (1 tr. upp) i denna del av byggnaden befann sig vid raset ett antal brandmän med 3 å 4 slangledning. Samtliga brandmän utom en man kunde efter åtskilligt besvär bana sig fram genom de instörtade konstruktionerna till den enda kommunikationsled (en på långfasaden löpande spiraltrappa), som fanns till våningsplanet i fråga. De retirerande brandmännen hade trots ivrigt sökande icke kunnat hitta kamraten. För att möjliggöra en räddningsaktion inifrån och för att hindra att mannen, därest han var vid liv, skulle innebrännas, var det av högsta angelägenhetsgrad att den över den rasade brandmuren inbrytande elden icke fick fäste i de instörtade konstruktionerna och inredningen i övrigt på den del av vindsplanet, där mannen förmodades befinna sig. Av denna anledning dirigerades alla tillgängliga strålrör för att utifrån vattenbegjuta vindsdelen, vilken endast var åtkomlig från gavelsidan. Efter 10 å 15 minuter hade mannen lyckats taga sig fram till ett fönster i den till spiraltrappan motsatta delen av byggnaden. Det förhållandet, at den ifrågavarande vindsdelen ställdes under den kraftiga vattenbegjutning, som fotografiet visar, hindrade elden få fäste där, och var utan tvekan den avgörande faktorn för mannens räddning.

Fotografiet är taget vid 5-tiden på morgonen strax efter den ovan omtalade instörtningen av takkonstruktionen. I ett senare skede användes slangledningarna för att tvinga ned den lutande gavelmurens övre del och därigenom möjliggöra ett riskfritt eftersläckningsarbete.

Den som känner en filminspelningsateljés stora brandfarlighet och har erfarenhet av den intensitet, med vilken en brand i en sådan anläggning utvecklar sig, kan göra sig en föreställning om, vad en avancerad eldsvåda där innebär. I Garvaregatsfallet var en våningsyta av 31×48 m. invecklad i brand och utsatte en närliggande hög magasinbyggnad, innehållande

värden för flera 10-tals miljoner kronor för eld-smitta. Angelägenheten av att med starka medel slå ned branden var framträdande. Det är givet — särskilt under denna förutsättning — att stora vattenskadorna skulle uppstå. För att motverka dessa vidtogs brandkåren i eldsvådans tidigaste skede åtgärder för att skydda innehållet i våningen (bottenvåningen) närmast under det brinnande planet.

I den del av bottenvåningen, som låg närmast den å fotografiet visade gaveln, fanns ett parti radioapparater för export till ett värde av 7 å 800.000 kronor. Hela materielvärdet å detta lager räddades men kostnader, vars belopp sannolikt äro stora, ha nedlagts för att torka ut den för fukt känsliga apparaturen. Den övriga delen av bottenvåningen upptogs av ett finpapperslager till ett värde av 207.000 kronor. Vattenskadorna härå belöpte sig till 40.700 kr.

På den åberopade artikeln fråga: "Kan släckningsarbetet kritiseras av en icke brandman?" får jag genast svara ja, men här liksom på alla andra områden måste kritikern vara förtrogen med det kritiserade arbetet och de förutsättningar under vilka detta utföres. Det är mycket svårt för den, som icke följt eller gjort sig underrättad om ett händelseförlopp i sin helhet, att bilda sig ett vederhäftigt under-

lag för kritik. I varje fall är kritik av en situation, som blivit lösröckt ur sitt sammanhang, missvisande och den kritiker, som faller för en sådan frestelse, förlorar genast förtroendet hos de kritiserade.

När en sådan eldsvåda är under kontroll eller smittofaran avlägsnad erhåller åskådaren ett intryck av läget, som är vitt skilt från den situation, som förelåg, då branden hade sin maximiintensitet. En kritik som endast baseras på iakttagelser efter branden blir ensidig och ger icke rättvisa. Ett vederhäftigt omdöme om en eldsläckning kan endast erhållas om förutsättningarna i det kritiska skedet i första hand beaktas.

Brandskyddet har hitintills byggt på den fundamentala regeln att eldsvåda skall släckas. I anslutning till denna princip får jag slutligen vända mig mot tendensen i herr Brandsjös uttryck: "Låt sk-n brinna". Konsekvenserna av att till det personliga omdömet överlåta, huruvida eldsläckning skall fullföljas eller ej, kunna lätt bli ödesdigra. Skulle herr Brandsjös intentioner i denna del vinna tillämpning, har han skapat en farlig och rättsfrämmande princip av det allvarligaste slag för brandskyddet.

Erik Arve.

*

Med anledning av ovanstående har artikelförfattaren begärt plats för följande:

De av brandchefen Arve anförda synpunkterna förstår jag till fullo. Den ifrågavarande artikeln var emellertid allmängiltig och berörde ej någon viss brand eller brandkår. Då brandchefen likväl funnit anledning, att på grund av den illustration som valts för artikeln, redogöra för branden på Garvaregatan, ber jag få anföra följande fakta, som inverkat på mitt val av bild.

1. Den som tagit bilden (fotograf Falk, Expressen) har för mig uppgivit att bilden är tagen mellan kl. 6 och 7 på morgonen.
2. Kl. 8 fm. voro dessa strålar fortfarande kvar. Ingen risk för eldens spridning fanns vid detta tillfälle. Vattnet rann i strömmar över radiolagret. Då vederbörande brandbefäl

Blanketter till årsberättelse.

I normalbrandordning för landskommuner anges i 7 § att det åligger brandchefen "att före januari månad varje år till brandstyrelsen avgiva berättelse rörande brandstyrkans verksamhet och övriga förhållanden vid brandförsvaret under föregående år". För att underlätta för brandcheferna i ifrågavarande kommuner att avgiva sådan berättelse har inom Svenska Brandkärernas Riksförbund utarbetats ett formulär till årsberättelse, som i dagarna utkommit från trycket. Formuläret, som närmast utarbetats för kommuner (kommunalförbund) med "egen" brandkår, har uppgjorts med tanke på att det skall täcka vanligen förekommande förhållanden vid brandkärerna och är lätt att ifylla.

Blanketterna ha samlats i block (liknande eldsläckningsräkningarna) om 20 blanketter. Priset per block är kr. 1:50 och rekvisition sker hos

Svenska Brandkärernas Riksförbund
Regeringsgatan 12, Stockholm

gjordes uppmärksamma på detta förhållande, förklarade de att det var ett misstag att vattenbegjutningen pågick, och beordrade omedelbart stängning av dessa strålar. Ca 20 min. senare voro dock åter fem av strålarna igång.

3. Vid 10.30-tiden hade en vattenkanon insatts på samma plats, enligt uppgift för att söka riva en del av murverket.
4. Radio- och papperslagret i bottenvåningen låg under betongvalv utan öppningar.

Beträffande kommentarerna till artikeln, vill jag endast framhålla att artikeln vänder sig mot den gamla regeln "det gäller släcka till varje pris". Strävan bör i stället vara att begränsa skadan till minsta möjliga värde. Denna uppfattning skulle jag förmoda brandchefen Arve delar med mig.

Kaare Brandsjö.

Mössmärken Gradbeteckningar Armbindlar

Tjänsteålderstecken

Aug. Holts Gulddragerifabriks A-B

Mäster Samuelsgatan 67 — Stockholm
Tel. 20 78 58 och 10 05 33

Bemärkelsedagar

- 70 år.
2/2 v. Brandchef B. Westerberg, Vänersborg.
50 år.
6/2 Brandchef J. Ingeström, Hallstahammar.
23/2 t. f. v. Brandchef A. Hellström, Ljungby.
40 år.
21/2 Brandmästare N. S. E. Westerberg, Linköping.
27/2 v. Brandchef N. G. Fagerberg, Katrineholm,

NOTISER

Utnämningar.

Till vice brandchef i Borlänge har utsetts t. f. vice brandchefen därstädes Bertil Jaddö.

Till vice brandchef i Södertälje har utsetts vice brandchefen i Kristianstad C. O. Henriksson. Till brandchef i Oskarshamn har utsetts brandmästare Eric Høijer, Kalmar.

Till brandchef i Eskilstuna har utsetts brandchef B. Thorell, Trollhättan.

Brandskadorna

i landet, som under "rekordåret" 1947 uppnådde 100 milj. kronor, har under år 1948 sjunkit avsevärt. De torde komma att hålla sig omkring 75 milj. kronor.

Brandalarmeringsanvisningar.

Över det uppgjorda förslaget till anvisningar angående anordningar för brandalarmering har Riksförbundet avgivit yttrande innevarande månad.

Skidmästerskap

Brandkärernas riksmästerskap i skidåkning kommer i år att hållas i Skellefteå där Brandkärernas Idrottsförbund arrangerar tävlingarna söndagen den 27 februari.

Tävlingen är öppen för brandmän från yrkes- och borgarbrandkärer vilka äro anslutna till Svenska Stadsbrandkärernas Idrottsförbund. Brandkår vilken ämnar sända deltagare till tävlingen men ännu ej är ansluten till nämnda idrottsförbund kan före starten erlagga årsavgift (10:—) till Förbundet.

Borgarbrandman skall för att få delta hava tillhört brandkår minst ett år.

Tävlingssträckan är 20 km för seniorer och yngre oldboys och 10 km för äldre oldboys.

Anmälningar skola vara tävlingskommittén tillhanda senast lördagen den 19 februari 1949, åtföljda av anmälningsavgift, 3 kr. pr deltagare.

Arrangörerna inbjuda till ett livligt tävlingsdeltagande och hälsa alla skidåkande brandmän från Sveriges städer välkomna till Skellefteå den 26—27 februari 1949.

J. W.

BRANDBILAR — AMBULANSER

och SPECIALFORDON för BRANDKÄRER byggas vid vår karosseriverkstad i önskat utförande.

Försäljning av all slags förekommande brandredskap.

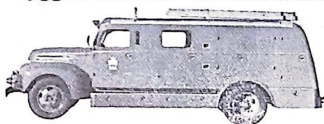
Tillverkning av: Slangväskor och vattentankar.

(Begär offert!)

Brandskyddstekniska Byrån, Kalmar

Ulfeldsgatan 16

Tel. 129 76

Knappar-, Möss- & Medlemsmärken

för Svenska Brandkärernas Riksförbund

C. C. Sporrong & C:o

Kungsgatan 17, Stockholm 7

Tel. Namnanrop »SPORRONG & C:o»

